

1

De tropenjaren. Klinkt best avontuurlijk, toch? Voordat ik kinderen kreeg dacht ik dat dat de jaren zijn waarop je gaat feestvieren op een tropisch eiland. Op een leeftijd waarop je met gemak zes cocktails achterover kunt slaan en nog moeiteloos een heel weekend doorhaalt.

Inmiddels weet ik beter. Er valt namelijk bar weinig te feesten in de tropenjaren. En ik kan het weten. Een paar nachten doorhalen, dat gebeurt tegenwoordig om heel andere redenen. En het enige tropische in mijn leven is het zweet dat in straaltjes langs mijn rug loopt nu ik in de gezamenlijke kleedkamer van het zwembad sta.

‘Kom op, Cato. Werk even mee.’ Ik zak door mijn knieën en spreek mijn dochter streng toe. De blauwe hoesjes die over mijn schoenen zitten kraken zodra ik me op mijn hurken laat zakken om haar diep in haar ogen te kijken. ‘Trek je rok en die maillot uit en je badpak aan. Nu!’

Wie verzint het om de zwemles voor het A-diploma op vrijdagmiddag om kwart voor vijf in te plannen? Dat is vragen om een meltdown. En niet alleen bij vijfjarige kleuters, ook bij hun ouders.

De hitte in de gemeenschappelijke kleedkamer is verschrikkelijk. Het mag dan een koude dag in april zijn, in mijn flannelen blouse sta ik op het punt een flauwte te krijgen, zo benauwd is het hier.

‘Nee! Ik wil niet!’ Vanaf het bankje kijkt Cato me koppig aan, klaar om deze strijd met mij tot het eind toe uit te vechten.

Ze heeft haar armen stijf over elkaar geslagen en haar voeten stevig op de vloer geplant. Het kan haar geen lor schelen dat de hele perfecte-moederbrigade inmiddels onze kant op kijkt. En dat alle andere kinderen al wel zijn omgekleed en netjes wachten tot de bel gaat. 'Ik ga niet zwemmen. Ik wil naar huis!'

Ze zegt het zo nadrukkelijk dat ik eigenlijk wel weet dat ik het niet ga winnen, toch kan ik het nog niet opgeven.

Rustig blijven, Romee.

Wat voor moeder ben ik als ik mijn eigen kind niet eens het zwembad in krijg? Het kostte me bijna een jaar van mijn leven om Cato en haar broertje Milan los te rukken van hun speelgoed, in de auto te krijgen en te zorgen dat we op tijd bij het zwembad aankwamen. Echt niet dat we nu onverrichter zake weer naar huis gaan.

'Luister, lieverd, ik snap dat onder water door het gat vervelend is. Maar dat hoeft maar een paar minuutjes,' probeer ik, zalvend nu. 'En verder is zwemmen toch juist leuk?'

'Jij zwemt anders nooit,' kaatst Cato fel terug. 'In de kerstvakantie ging papa altijd met ons naar het zwembad. Jij wilde niet mee. Vanwege je haar.'

Haar opmerking bezorgt me een wee gevoel in mijn maag. Want Cato heeft gelijk, ik was al nooit een fan van zwemmen, maar de laatste tijd laat ik dat maar al te graag aan Thom over. Ik had gehoopt dat het niet was opgevallen, maar die slimme dochter van mij ontgaat kennelijk niets.

Ik pers er een stijve glimlach uit en strijk voorzichtig over mijn haar. Ik heb altijd al dun en lijzig haar gehad en om het toch nog wat te laten lijken laat ik het zo lang mogelijk groeien. Nee, mijn haar en ik, we zijn nooit goede vrienden geweest. Maar nu is het oorlog tussen ons en na lang twijfelen heb ik het vanochtend maar in een vlecht gedaan. Die lijkt ge-

lukkig nog goed strak te zitten en alles op zijn plek te houden.

Jij zwemt nooit.

Nog steeds van mijn stuk gebracht wil ik ertegen inbrengen dat zwemmen met papa toch ook véél leuker is, maar voel dan hoe mijn jongste herhaaldelijk aan mijn blouse trekt.

‘Mama-mama-mama-mama...’

‘Even wachten, Milan,’ roep ik over mijn schouder. ‘Ik moet eerst Cato helpen. Want...’ Razendsnel besluit ik dat doorgaan met de discussie ‘waarom zwemt mama niet en hoezo moet ik dan wel leren zwemmen’ zinloos is. Dus verhoog ik mijn stem alsof ik haar iets heel lekkers beloof, ‘... als Cato straks haar A-diploma heeft, dan mag ze zonder vlintertjes zwemmen.’

Alleen boeien die zwembandjes Cato op dit moment totaál niet. Ze gaat vol in de aanval. Haar wangen kleuren paars door haar ingehouden drift en met een bewonderingswaardig gevoel voor drama pakt ze haar rode laarzen en haar maillot en slingert die een voor een en met een ferme boog naar de andere kant van de kleedkamer. ‘Ik. Ga. Niet. Zwemmen.’

Eén van haar laarzen scheert rakelings langs een mollig jongetje in een blauwe zwembroek. Het ventje staat aan de hand van zijn moeder te wachten tot de deur naar het bad opengaat en aan zijn trillende lip te zien houdt hij ook niet van door het gat zwemmen. Of hij is bang van mijn dochter, dat zou ook heel goed kunnen.

‘Zeg. Hou je kind in bedwang,’ sist zijn moeder me verontwaardigd toe.

‘Sorry. Ze is bang voor de zwemles.’ Ik wil nog iets zeggen om de spanning te verlichten, maar de vrouw wendt zich alweer van mij af en geeft haar zoon een aai over zijn bol. Het is duidelijk, ik ben een ontaarde moeder.

‘Mama-mama-mama.’ In mijn ooghoek zie ik hoe Milan on-

dertussen ook zijn schoenen aan het uittrappen is, ongetwijfeld om het spel van zijn grote zus na te doen. Hij hinkt wat onhandig in het rond en stapt uitgerekend in de plas water die in de hoek ligt.

‘Nee, Milan! Niet doen,’ roep ik nog, maar ik ben al te laat. Zijn sokken zuigen zich vol en ik hoop maar dat die plas is ontstaan door een uitgewrongen badpak en niet door een kleuter met een zwakke blaas.

Milan kijkt naar zijn natte sokken. Zijn ogen fonkelen en aangemoedigd door het gegiechel van een aantal kleuters springt hij op en neer in de plas om zich er vervolgens languit in te laten vallen.

O, god. Het is om gek van te worden.

Mijn hoofd blokkeert volledig en ik weet gewoon niet meer wat ik nu eerst moet doen. Cato ernstig toespreken, mijn zoon corrigeren of de weggeslingerde laarzen van de vloer oprapen, bij voorkeur zonder daarbij al te veel oogcontact te maken met de moeder die op het bankje tegenover ons zit.

Toch ontmoeten onze blikken elkaar en snel sla ik mijn blik neer. Cato’s andere laars is zo’n vijf centimeter naast haar handtas tot stilstand gekomen. De vrouw pakt de laars tussen duim en wijsvinger op en steekt hem voor zich uit alsof er een kolonie rode mieren in het schoeisel woont.

Ik voel hoe mijn ademhaling hier gelijk op reageert, maar tijd om te gaan hyperventileren krijg ik niet, want op dat moment vliegt de deur van de kledkamer open.

‘Sodeknetters, wat is het weer een sauna hierbinnen.’ Met een groots gebaar verschijnt Tatum in de deuropening. Ze heeft haar zoontje op haar schouders en houdt hem stevig bij zijn benen vast. ‘Bukken, Sky,’ grijnst ze naar boven. ‘Hallo, allemaal. Hier komt de... Wat ben je vandaag?’

‘Een haai!’ roept Sky terwijl Tatum hem onder zijn oksels vastpakt, over haar hoofd optilt en hem soepel op een bankje laat zakken.

‘Supergoeie keus. Haaien zijn megasnel, dus voor ik tot tien kan tellen ben jij vast al helemaal omgekleed.’

Dat laat Sky zich geen twee keer zeggen.

‘Hé, Romee. Goed je te zien.’ Tatum trekt haar lange leren jas uit en ploft naast me op het houten bankje. Mijn nichtje, en sinds kort ook mede-schoolpleinmoeder, is helemaal in het zwart gekleed, waardoor de roze pluk in haar haar alle aandacht opeist. Gevolgd door de rij oorbellen in haar oren en haar neuspiercing. Ik zie hoe de moeders in de kleedkamer heimelijk hun wenkbrauwen optrekken, iets wat Tatum zo te zien koud laat.

‘En daar zijn mijn leukste neefje en nichtje,’ knipoogt ze naar Cato. ‘Ga je lekker zwemmen?’

Cato’s ogen lichten op bij het zien van haar tante en haar hand gaat al omhoog om naar haar te zwaaien, maar dan lijkt ze zich haar boze bui weer te herinneren, slaat haar armen opnieuw stijf over elkaar en richt haar blik strak op de grond.

‘Oké...’ Tatum kijkt me vragend aan. ‘Alles onder controle?’

‘Tuurlijk! Alles helemaal onder controle hier...’ Ik rol met mijn ogen en schud ondertussen mijn hoofd.

‘Zo erg dus?’

‘Erger.’

Dan schieten we in de lach en het voelt alsof ze me zojuist een reddingsboei heeft toegeworpen.

Het is grappig, als je ons samen ziet, zou je nooit verzinnen dat wij familie zijn. We schelen maar een paar maanden en zijn de grootste tegenpolen die je kunt vinden. Qua uiterlijk en qua karakter. Waar ik probeer om aan het huisje-boompje-

beestje Vinex-plaatje te voldoen, trekt Tatum zich nergens een bal van aan. Zij is bewust alleenstaande moeder, werkt als freelancecameravrouw en lijkt alles in haar leven te nemen zoals het komt. Het is jaloersmakend.

Tatum tovert een zwembroek tevoorschijn uit een plastic boodschappentas en gooit deze richting Sky. ‘Vangen! Nog vijf seconden... Vijf, vier...’ Ze kijkt even de kleedkamer rond en richt zich dan weer tot mij. ‘Waar is die derde smurf?’

‘Linde? Die speelt bij een klasgenootje. Ik moet haar zo nog snel ophalen voordat ik aan het eten ga beginnen.’

Nu rolt Tatum met haar ogen. ‘Echt, ik snap nog steeds niet hoe jij het allemaal volhoudt, met drie kleine kinderen. Een man. Een huishouden en een baan.’ Ze knikt richting Sky. ‘Ik hoef alleen met hem rekening te houden en ik heb al bijna nooit meer tijd voor mezelf.’

Ik wil tegenwerpen dat het allemaal wel meevalt, maar de woorden weigeren mijn mond uit te rollen. Ik wil het wel vergeenlijken. Ik wil wel zeggen dat het nu eenmaal een fase is waar we doorheen moeten en dat mijn tijd wel weer komt, maar de realiteit is dat ik aan het eind van mijn Latijn ben.

‘We hebben een zwaar leven.’ Ik doe het af als een grapje, maar de waarheid is dat ik niet weet hoeveel langer ik het nog volhoud.

Plots zie ik alles wazig en ik omklem met beide handen het bankje waar ik op zit. Het gegil van de kleuters om me heen vervaagt en vaag registreer ik de bel die het begin van de zwemles aankondigt. Ik heb het gevoel dat ik niet goed kan ademen. Het gaat al een tijdje niet goed met me en dat komt niet alleen door het ouderschap. Ik probeer al weken zo min mogelijk in de spiegel te kijken en als ik niet anders kan, dan herken ik de persoon aan de andere kant niet meer. Dan zie ik

vooral iemand die ik niet wil zijn.

‘O, voor ik het vergeet,’ gaat Tatum verder, zich niet bewust van mijn mentale breakdown en de bel totaal negerend. ‘Je hebt je nog niet aangemeld voor onze jaarlijkse neven- en nichtendag. Je komt toch wel? Eddie organiseert het deze keer, dus dan gaan we vast iets sportiefs doen. Mountainbiken of zo...’

Ik duw mijn zorgen en vermoeidheid weer weg en trek een spijtig gezicht. ‘O ja, zo jammer,’ lieg ik. ‘Ik ben bang dat ik niet kan. Geen oppas.’ Het smoesje gaat me steeds gemakkelijker af, ik zit nu écht niet te wachten op dit soort uitjes. Ik blijf liever thuis.

‘Romee...’ Tatum trekt een pruillip. ‘Je kan bijna nooit meer. We zijn pas vijfendertig. Je moet wel een beetje blijven leven hoor!’ Ze grijpt haar zoon bij zijn arm en hijst zijn zwembroek nog even op. ‘Zo. Deze haai is er klaar voor.’

Ik lach naar mijn neefje die zijn tanden laat zien en vervaarlijk naar me gromt. Zo te zien kan hij niet wachten om het water in te plonzen. De woorden van Tatum laten me niet onberoerd. Ik weet dat ze gelijk heeft. Ik gedraag me steeds vaker als een kluizenaar. Dat ik vanmiddag hier in deze kleedkamer sta voelt al als een overwinning, het is treurig, maar waar. Nu moet alleen mijn dochter dat water nog in, zodat we hier niet voor niets gekomen zijn.

‘Kijk, Cato,’ doe ik nog een poging. ‘Sky gaat ook zwemmen.’

‘Ik... wil... niet.’ Haar onderlip trilt en haar ogen vullen zich met tranen. ‘Alsjeblieft, mama. Ik durf niet...’ Smekend kijkt ze me aan en het breekt mijn hart om mijn kleine meisje zo te zien.

‘O, Catootje toch...’ Ik zucht diep. Wat ben ik in hemels-

naam aan het doen? Het voelt alsof ik mijn dochter eigenhandig naar de slachtbank breng. Ze is pas vijf, ze heeft haar hele leven nog om te leren hoe ze haar angsten de baas kan worden.

Een voor een verdwijnen de andere kleuters uit de kleedkamer, sommigen elkaar baldadig opzij duwend om als eerst onder de douches te kunnen staan, anderen blijven rustig in de buurt van hun ouders, maar ze bewegen zich allemaal richting het zwembad. Zij lijken er allemaal zin in te hebben, behalve Cato. Ik negeer de scheut jaloezie die door me heen raast, zet mijn eigen irritatie opzij en neem een besluit.

Het is genoeg zo.

‘Kom eens, moppie.’ Ik trek haar op schoot en geef haar een knuffel. ‘Zal mama even met de badjuffrouw gaan praten? Zal ik zeggen dat we voorlopig stoppen met zwemles. En dat papa eerst met jou gaat oefenen met onder water zwemmen?’

‘Ja,’ zegt ze zacht. De spanning vloeit uit haar tengere lijfje en ik druk een kus op haar kruin.

Ik weet niet wie er meer opluchting voelt nu de strijdbijl is begraven, zij of ik. Over een paar weken zien we wel weer verder met dat A-diploma.

Alleen...

Ik wrijf over mijn gezicht. Thom ziet me aan komen. Ik weet nog niet zo goed hoe ik dit ga brengen. Verrassing schat, jij mag de komende zondagochtenden in een overvol zwembad doorbrengen.

De zondagochtend is heilig voor Thom, dan gaat hij naar svu, naar zijn geliefde voetbalvereniging. Hij speelt daar al jaren met een hechte groep mannen. Inmiddels zijn ze allemaal de vijfendertig gepasseerd en vallen dus in de veteranen-

categorie. Ondanks dat feit zijn ze nog bloedfanatiek en noemen ze elkaar steevast bij de achternaam omdat dat blijkbaar stoer is. Die zondagochtend is het enige moment in de week dat hij iets voor zichzelf doet, dus dit gaat hij me zó niet in dank afnemen.

Moet je dan toch niet zelf met Cato...

Mijn innerlijke Miss Oordeel heeft haar mening alweer klaar en met een tollend hoofd staar ik voor me uit. Ik weet dat het zo niet langer door kan gaan. Wat ben ik voor moeder, wat ben ik voor echtgenote, dat ik dit niet durf? Het is maar een zwembad.

Dan valt mijn oog op het elastiekje wat naast me op de grond ligt en gealarmeerd reik ik naar mijn haar. O god, nee. Mijn vlecht is losgeraakt. Schichtig kijk ik de kledkamer rond. Mijn hart bonkt tegen mijn ribben. Heeft iemand het gezien?

De kale plekken op je hoofd. Zijn ze bedekt gebleven?

Mijn handen trillen, want wat ik tot nu toe nog voor iedereen verborgen heb weten te houden zijn de twee kale plekken vlak boven mijn oor. De grootste heeft al bijna de afmeting van een mandarijn. Dit is de reden waarom ik het liefst thuis blijf. Ik wil niet dat iemand me zo ziet. Ik kan al amper naar mezelf kijken.

Tatum staat als een van de laatsten nog in de kledkamer, ze is druk bezig met Sky en lijkt niets door te hebben. Op de tast vlecht ik mijn haar zo goed en zo kwaad als het gaat weer in, waarna ik angstvallig voel of mijn haar die plekken weer bedekt.

Ik beschimp mezelf om mijn eerdere, hoopvolle gedachte. Wie houd ik hier voor de gek? In geen miljoen jaar ga ik vrijwillig het zwembad in. Het idee dat mijn haar nat wordt... Dat

die plekken te zien zijn... Hell no! Jammer dan voor Thom, dat gaat niet gebeuren.

‘Goed. Ga je maar weer aankleden,’ zeg ik ondertussen tegen Cato, ‘dan gaan we Linde ophalen en lekker naar huis.’ Het enige wat ik wil is zo snel mogelijk hiervandaan. Ik pak Cato’s maillot van de grond en bereid me voor op het allergste onderdeel van de zwemles, dat kriebelige ding weer bij mijn dochter aan zien te krijgen. Gelukkig heeft ze nu niet van die natte, plakkerige beentjes van het zwemmen, dat moet toch schelen.

Dan klinkt een kinderstem achter me. ‘Milan ook zwemmen?’

Ik draai me om en zie Milan midden in de kleedkamer staan. In zijn blote kont en met een ondeugende grijns op zijn gezicht. Eerst zakt de moed me in mijn blauwe plastic sloffen, maar dan schiet ik in een lachstuijp, tot grote vreugde van Milan.

‘Milan mee?’ vraagt hij hoopvol aan Tatum, die op het punt staan om de kleedkamer uit te gaan. ‘Milan ook zwemmen?’

Ik zie aan het gezicht van mijn nichtje dat de puppyogen waarmee mijn jongste haar aankijkt moeilijk te weerstaan zijn. ‘Milan mag thuis zwemmen,’ zeg ik daarom snel. ‘In het bad. Met alle badeendjes en met heel veel schuim.’

‘O, dat is ook leuk!’ speelt Tatum snel mee. ‘Ga jij dat doen, Milan. Ja, rustig Sky. Wij gaan.’ Ze laat zich door haar zoon meetrekken richting de douches en geeft mij een snelle knip-oog. ‘Sterkte, Romee. O, en laten we snel weer een avondje ouderwets stappen samen? Ik heb laatst een promofilmpje opgenomen voor De Brouwerij, je weet wel, dat nieuwe muziekpodium. Er is daar binnenkort een jaren 80-festival!’

‘Ja, leuk.’ Ik steek mijn duim op. ‘Doen we!’

Tatum verdwijnt en de deur valt achter haar dicht. Ik slaak een zucht en laat me op het bankje zakken. Een avond dansen in een stampvolle, zweterige zaal? Geen haar op mijn hoofd die daaraan denkt.